

at man efter at være bleven opmærksom derpaa, burde have henvendt sig til de vedkommende Ciere af de Bygninger, der laa saa nær ved Jernbanen, at de maatte antages at ligge indenfor den brandfarlige Afstand og har: givet dem et lignende Tilbud eller Paalæg som det bestaaende. Det er dog ikke blevet gjort i dette Tilfælde, altsaa er ogsaa Manden og Brandforsikringsforeningen angivelige lige overfor det, der her er slet, idet de ikke have forsojnt Noget, saaledes som man kunde tænke sig efter det, jeg oplyste af den ærede Indvigningsministers Skrivelse. Det er mig hjært at se, som ogsaa nævnt af en foregaaende Taler, at Jernantsubdvalget nu har ment at maatte paaminde Regjeringen om at udføre de Pligter, som er den paalagt ved Loven, men som den har overhørt, ved ikke at foranledige en Undersøgelse af, hvorvidt man nu efter de nyere Erfaringer burde udvide det Gebet, indenfor hvilket Bygninger ikke kunde anses sikke, naar de ere tækkede med Straa eller Rør. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale denne Sag til det ærede Thing. Med Hensyn til det Forslag, der er stillet angaaende en Understøttelse til Mads Teppeisen af Brandsborg, saa er han jo tilfredsstillet, naar han faar, hvad der her er begjæret, men hvis det ikke sker, haaber jeg, at vi kunne faae den Sag afgjort ved Domstolene, og dertil haaber jeg at kunne staa ham Hjælp andetsteds fra, hvis Manden ikke har Naad dertil. Men jeg antager dog, at den ærede Justitsminister vil have den Villighedsfølelse at give ham fri Proces i denne Sag; men skulde det mod Formodning ikke finde Sted, haaber jeg, at han dog vil bliue sat i Stand til at faae Sagen paafjendt ved Domstolene. Saaledes som Tilstanden nu er, er der ikke saa Bygninger, der ligge i en saadan Afstand fra Jernbanen, at Lokomotiverne kunne være brandfarlige for dem med det nuværende Hebningsmateriale. Det kan ikke gaa paa den Maade. Regjeringen kan ikke ville tillade, at Lokomotiverne optræde som Brandstiftere, uden at Staten betaler den Skade, der sker derved. Med Hensyn til de Forslag, der ere stillede paa samme Blad som mit, og som have givet en æret foregaaende Taler Anledning til en Udtalelse, vil jeg tillade mig at knytte dertil en Udtalelse om det nye Princip, der blev indført ifjor under det foregaaende Ministerium med Hensyn til den Maade, hvorpaa Ministeriet stillede sig til Andragender, der ere henviste til det fra Folkethinget. Tidligere, da vi havde en parlamentarisk Regjering, nemlig da det nuværende Mindretal var Flertal her i Salen, var det sædvanligt, at Regjeringen tog et betydeligt Hensyn til de Indstillinger, som kom fra Folkethinget; der var jo den Gang en Overensstemmelse mellem Regjeringen og Flertallet i Folkethinget, som gjorde det naturligt, at man indbefom hinandens udtalte Ønsker, men efterat Forholdene have forandret sig, og navnlig under det Ministerium, der var tilstede ifjor, blev der op-

stillet en Theori, der omtrent sagde som saa til Folkethinget: I kunne i Regelen gjerne spare Over den Uleilighed at indstille Noget til Ministeriet, thi er det Noget, vi have sagt Nei til, saa kunne I være visse paa, at vi have undersøgt Sagen meget nøie, inden vi gif til dette Nei, og naar der ikke fra Folkethinget fremkommer aldeles nye Grunde, saa er dermed den Sag færdig, saa svare vi ogsaa Nei, naar Andragendet kommer til os fra Folkethingets Flertal. Det var Noget, der laa i de daværende politiske Forhold, at Regjeringen troede, at det saaledes skulde tiltale Flertallet i Folkethinget, som den ikke samstemmede med. Jeg skal i den Anledning tillade mig at bemærke, at der jo er en stor Forskjel paa, om Regjeringen blot forretningsmæssig undersøger et Andragende, eller naar det samme Andragende kommer til den med Anbefaling, navnlig forsaavidt det medfører Pengesudgift for en Del af den bevilgende Myndighed. Jeg kan saa godt forstaa, at Regjeringen kan tro at burde varetage Statskassens Lærv ved ikke at indbrømme andre Udgifter end dem, man ligefrem kan aftvinge den; men det stiller sig anderledes, naar en af dem, der ere Disponenter over Statens Formue, henvender sig med en Begjæring til Regjeringen; da er det en Udvillighed af den til at finde sig i, at der gjøres en saadan Udgift for Statens Regning, saaledes at den anden Faktor, nemlig Regjeringen, naar den viser Indbefommen, da er angerløs ligeoverfor Statskassens Lærv; men det er nu som sagt et Tidens Tegn, hvorpaa jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden. Der er et gammelt Ordsprog, som siger: „Strenge Herrer reggere kun kort“. De strenge Herrer, der regjerede ifjor, regjerede kort, og det antager jeg var tildeels netop paa Grund af den Strenghed, hvormed de regjerede, den Hensynsløshed, de viste ligeoverfor Flertallet i dette Thing, og naturligvis ogsaa den Hensynsfuldhed, de derved viste ligeoverfor den anden Del af den lovgivende Magt, som dog tilsidst ogsaa rev ud. Jeg vilde altsaa ønske, at saavel den nuværende Regjering som kommende Regjeringer vilde tage Hensyn til den Anbefaling, der kommer fra en Del af den bevilgende Myndighed, naar det angaar Udgifter. Det er en hel anden Sag, naar Talen er om et juridisk Spørgsmaal, hvormed de Sagkyndige i Ministeriet have en efter deres Mening rigtig Anskuelse, thi dette Thing gjør sig jo ikke til Specialist i det Juridiske. — Naar det kommer med en Henstilling om Sigt, saa foreslaar det ganske vist kun at henstille disse Sager til fornyet Overveelse; men med Hensyn til Demandsninger, der angaa Udbetalinger af Statskassen, er min Mening den, at Regjeringen uden nogen Nødvendighed stiller sig i et sændtligt Forhold ligeoverfor en Del af den bevilgende Myndighed, naar den ikke tager noget Hensyn dertil. Man faar ikke saa let et Andragende igjennem her i dette Thing, naar det angaar en Bevilling af Statskassen, der vises ikke